

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **N. B.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 2006, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 16 Cad 127/2006, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 8. 2006, č. j. 16 Cad 127/2006 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyni **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 10. 3. 2006, byla zamítnuta žádost žalobkyně, jako žádost o plný invalidní důchod, pro nesplnění podmínek podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), s přihlédnutím k Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a Nařízení Rady (EHS) č. 574/72. Žalovaná uvedla, že posouzení zdravotního stavu pro účely plné a částečné invalidity spadá s přihlédnutím k článku 40 odst. 4 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 do kompetence instituce státu, která rozhoduje o plném nebo částečném invalidním důchodu. Podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Sokolově ze dne 15. 2. 2006 nebyla žalobkyně posouzena jako plně a ani částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti o 20 %. Tím však nebyly splněny podmínky pro přiznání plného invalidního důchodu podle § 39 odst. 1 zákona, podle něhož by muselo u žalobkyně dojít z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu k poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %, nebo by musela být pro zdravotní postižení schopna soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. U žalobkyně nebyly splněny ani podmínky pro přiznání částečného invalidního důchodu podle § 44 odst. 1 a 2 zákona, podle něhož by muselo dojít z důvodu dlouhodobě nepříznivého

zdravotního stavu žalobkyně k poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %, nebo jestliže by její dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav značně stěžoval obecné životní podmínky. Podle sdělení lékaře posudkové služby Okresní správy sociálního zabezpečení nebyla žalobkyně posouzena ani jako částečně invalidní.

Rozhodnutí žalované napadla žalobkyně žalobou, označenou jako odvolání, s tím, že nesouhlasí se zamítnutím její žádosti o částečný i plný invalidní důchod a s posouzením svého zdravotního stavu a domnívá se, že je plně invalidní, neboť v současné době nepobírá žádný výdělek a proto došlo k poklesu její schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 100 %.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě sdělila, že žalobkyně uplatnila dne 19. 9. 2005 prostřednictvím německého nositele pojištění podanou žádost o invalidní důchod. Posouzení zdravotního stavu bylo podle předpisů komunitárního práva svěřeno českým orgánům a podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 582/1991 Sb.“), zdravotní stav a plnou nebo částečnou invaliditu posoudili lékaři Okresní správy sociálního zabezpečení. Dodala, že v daném případě postupovala v souladu s vnitrostátními právními předpisy a předpisy komunitárního práva. Navrhla však provedení důkazu posudkem zdravotního stavu žalobkyně posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Za současného zjištěného skutkového stavu věcí nicméně navrhla zamítnutí žaloby.

Rozsudkem ze dne 22. 8. 2006, č. j. 16 Cad 127/2006 - 27, Krajský soud v Plzni rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k novému řízení a rozhodnutí, neboť posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 3. 7. 2006 bylo zjištěno, že žalobkyně je částečně invalidní s datem vzniku částečné invalidity k 12. 8. 2005. K datu vydání napadeného rozhodnutí žalované byla podle § 44 odst. 1 zákona částečně invalidní, ne však plně invalidní, protože míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti byla v posudku stanovena na 35 %. Soud dále uvedl, že žalobkyně podala žádost o invalidní důchod obecně, bez uvedení jeho konkrétního druhu. V žalobním řízení vyvstala potřeba vyřešit otázku zdravotního stavu vycházející z požadavků odborného lékařského posouzení; soud proto nechal provést posouzení posudkovou komisí. Na základě jejího zjištění vzal za prokázané, že ke dni rozhodnutí žalované byla žalobkyně částečně invalidní a nebyla plně invalidní. Soud shledal žalobu důvodnou a dodal, že rozhodnutí žalované vycházelo z neúplně zjištěného skutkového stavu věci. Žalobkyně podala žádost v souladu s požadavky komunitárního práva a využila ke své žádosti stanovených formulářů, neboť komunitární právo nerozeznává stupně invalidity, ale hovoří o invaliditě obecně. Žalobkyně proto žádala pouze o invalidní důchod, přičemž v žalobním řízení bylo prokázáno, že žalobkyně k datu vydání rozhodnutí byla invalidní částečně. Proto vyjádřil, že žalobkyně byla postupem a rozhodnutím žalované zkrácena na svých právech. Z těchto důvodů soud rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému řízení a rozhodnutí, ve kterém má žalovaná vycházet ze skutečnosti, že žalobkyně je od 12. 8. 2005 částečně invalidní.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost, v níž napadla nesprávné posouzení věci soudem v předcházejícím řízení. Odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Ads 12/2004 - 101, uvedla, že předmět sporu a řízení je určen tím, o čem bylo rozhodnuto ve správním řízení. Předmětem soudního řízení bylo rozhodnutí stěžovatelky, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o přiznání plného invalidního důchodu. Podle stěžovatelky nelze zrušit rozhodnutí o zamítnutí žádosti o plný invalidní důchod s odůvodněním, že v řízení před soudem vyšlo najevo, že žalobkyně podle závěrů posudkové komise splňuje podmínky nároku

na částečný invalidní důchod. Nejvyšší správní soud v minulosti ve svém rozhodnutí vyjádřil, že „*předmět sporu, který je určen tím, o čem rozhodla stěžovatelka, tj. o zamítnutí žádosti o plný invalidní důchod, vymezuje rozsah přezkumné pravomoci soudu a nelze proto v tomto řízení rušit věcně správné rozhodnutí jen proto, že žalobce byl shledán částečně invalidní*“. Na podporu svých tvrzení rovněž odkazuje na zásadu vázanosti soudu žalobním petitem, kdy má soud rozhodovat o tom, oč byl účastníky požádán. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 8. 2006, č. j. 16 Cad 127/2006 - 27, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že rozhodnutí krajského soudu považuje za věcně správné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci. Dodala, že ve Spolkové republice Německo podala na předepsaných formulářích žádost o přiznání invalidního důchodu. Její žádost byla podána jako žádost o invalidní důchod, neboť na území Spolkové republiky Německo nelze podat žádost o plný nebo částečný invalidní důchod, přičemž se domnívá, že podle německých právních předpisů splňuje předpoklady k přiznání invalidního důchodu. Napadla argumentaci stěžovatelky, že předmět sporu je určen tím, o čem bylo rozhodnuto ve správním řízení. Předmětem správního řízení totiž bylo posouzení žádosti o přiznání invalidního důchodu. Podle žalobkyně je předmětem řízení posouzení, zda je invalidní či nikoli a následně zjištění vlastního stupně invalidity v tomto řízení. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu odmítá, neboť v něm vyslovený právní názor vychází z právní úpravy před vstupem České republiky do Evropské unie. Po vstupu je Česká republika vázána komunitárním právem, na které krajský soud správně poukázal. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán, pokud neshledá vady k nimž by s ohledem na § 109 odst. 3 s. ř. s. byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka uplatnila důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena.

Nejvyšší správní soud se zabýval stížnostní námitkou stěžovatelky namítající nesprávné posouzení právní věci v tom, že předmět soudního řízení je předurčen předmětem předchozího správního řízení, ve kterém byla zamítnuta žádost žalobkyně o přiznání plného invalidního důchodu. K této stížnostní námitce Nejvyšší správní soud sděluje, že krajský soud správně posoudil žádost žalobkyně podanou dne 2. 6. 2005 na předepsaném formuláři Evropských společenství, uplatněnou prostřednictvím německého nositele pojištění dne 19. 9. 2005, jako žádost o invalidní důchod obecně. Jak plyne z předpisů komunitárního práva, takto podanou žádost nelze předem zúžit na konkrétní druh invalidního důchodu, které jsou známy vnitrostátnímu českému právnímu řádu. Krajský soud proto správně ze správního spisu zjistil, že žádost žalobkyně nebyla pojata jako žádost směřující k přiznání toliko plného invalidního důchodu, nýbrž k přiznání invalidního důchodu. Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožnil se závěry krajského soudu, který na základě posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí vzal za prokázané, že k datu rozhodnutí stěžovatelky byla žalobkyně částečně invalidní z důvodu poklesu její schopnosti soustavné

výdělečné činnosti o 35 %. Krajský soud proto správně shledal žalobu důvodnou s tím, že stěžovatelka rozhodla na základě neúplně zjištěného skutkového stavu věci, když z výsledků posudkové komise plyne závěr o částečné invaliditě žalobkyně a když shledal pochybení stěžovatelky při posouzení žádosti, neboť žalobkyně nežádala o plný invalidní důchod, ale obecně pouze o invalidní důchod. Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že sice rozsudek krajského soudu není prost vad v podobě písařských chyb, když nejdříve uznává a posléze současně popírá důvodnost žaloby, nicméně z vlastního závěru a obsahu celého rozsudku je zřejmé, že ji krajský soud shledal důvodnou. Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by závažnost a intenzita vyskytnuvších se vad přerostla do rozměru způsobujícího nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu z důvodů nesrozumitelnosti, ke které by byl podle § 109 odst. 3 s. ř. s. povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud k celé problematice přítomnosti prvku komunitárního práva v řízení o žádosti o přiznání dávky důchodového pojištění v podobě plného nebo částečného invalidního důchodu dodává, že pokud předpisy komunitárního práva, ve formě nařízení, s přednostním a přímým účinkem aplikace, upravují možnost podat žádost o přiznání invalidního důchodu obecně, nemohou vnitrostátní orgány členského státu Evropských společenství posuzovat uplatněné podání toliko jako žádost o přiznání plného invalidního důchodu. Sama stěžovatelka sice vycházela z posouzení žádosti žalobkyně jako žádosti o přiznání plného invalidního důchodu, ze spisu je však patrné, že se ve svém odůvodnění zabývala splněním podmínek nároku na jak plný, tak i částečný invalidní důchod. Pokud jde o splnění podmínek pro nárok na částečný invalidní důchod však pochybila, když rozhodla na základě neúplně a nesprávně zjištěného skutkového stavu.

K argumentaci stěžovatelky rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Ads 12/2004 - 101, Nejvyšší správní soud sděluje, že v daném posuzovaném případě jej nelze úspěšně použít, neboť dopadá na případy, kdy žadatelé v České republice přímo uplatňují své žádosti o přiznání zcela konkrétního druhu invalidního důchodu.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán a proto kasační stížnosti jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalobkyně neprokázala, že by jí v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly náklady řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

